

bruges til at køre komøg til kartoffelmarkerne og til at fragte fuglefangsten hjem fra den anden side af øen. Den dejlige varme aftensmad står på bordet, det er

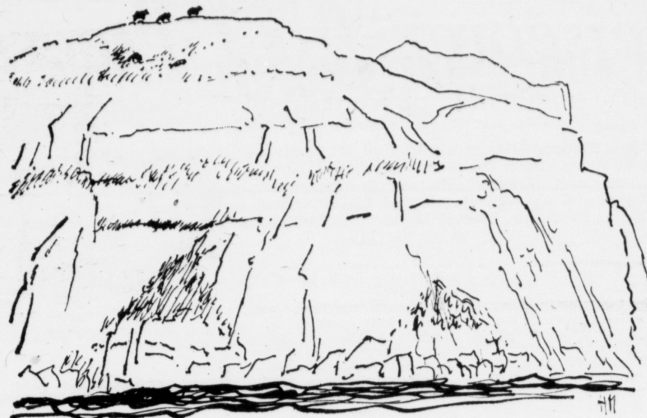
»rastfiske« i dag, d. v. s. fiskesider, som har hængt ude, indtil de er tørre og brune. Derefter koges de. Det lugter fælt for den uvante, men det smager

Der ligger en stabel lunder udenfor køkkendøren.

herligt. Til dessert får vi rabarbergrød. Disse sure stikke er, hvad man kan få af »bær og frugt« i dette nordatlantiske land. Her vokser dog store mængder af kvæne, stilkene skæres ud i små stave. De er meget saftige, og spist med sukker smager de sjovt og godt.

Der skal også bages i dag. »Drille«, som hver husmor har sin egen måde at lave på. Det bages uden gær, men bliver alligevel kraftigt. Tidligere bagtes det ovenpå komfuret. Her laves drillen af rugmel og hvedemel og sættes i ovnen, og snart efter spredes den uforlignelige friskbagtbrød-lugt sig i hele huset.

Fårefangsten er farlig, da fjeldene ender meget stejlt ned i Atlanterhavet.

lam får deres mælk, og da det stadig er lyst, går vi en lille tur.

Der har været så lidt sol i år, at man er bange for kartoflerne. Her skærer man firkantede stykker af græstørven, som så lægges med græssiden nedad med grønsæveren med kartoflerne imellem. Disse ternede marker ser man alle vegne på de grønne skrånninger.

De hundretusinde fugle høres ikke ret meget mere.

Oceanet sukker nedefor fjeldene, vi går indenfor.

I det lune køkken kommer tevand på. Her gives kun overfladvand, og det bliver til den bedste te, man kan få. Vi sidder ved bordet og strikker. Mange færkvinder er omvændende strikkeopskrifter. De har det hele i hovedet, og hænderne laver de smukkeste arbejder.

»Hvad laver I de lange vinteraftener?«

— Ja, der er altid arbejde.

og her i huset findes altid et lille lager strikkevarer. Desuden strikkes undertøjet til husfaderen. Det må være varmt, når han skal ud og fange stormfugle i november.

Snart sover vi alle. Natten er meget stille, luften er meget ren. Kun stormsvælperne sover ikke. De kommer ind til redeerne om natten fra havvidden.

HEDVIG MALMSTRÖM

Fjerpragt, hoved og vinger krænges af, som om det var et stykke overtøj, fuglen havde på.

Verdens bedste te

Det er blevet aften. Køerne kommer langs bygaden. Der bliver malket, kalve og

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

25. PARTUR

Winter settist í stólin, sum stóð framman fyrir skriviborðinum.

Tað varð nú vorðið honum greitt, hví Manja hevði so stór an áhuga fyrir skamanbyrsuni, ið hevði hingið á veggnum, og sum hann hevði tikið niður.

Av einfaldari orsök.

Hon hevði í umbúnað at nýta byrsuna til verju.

Til verju móti Magne Akre. Sama kvöldið kom aftur órógv í sinn Manju, og hon tveitti seg aftur og fram í songini. Utan at hon sjálv visti tað.

Á hesum sinni tóktist tað ikki vera Magne Akre, sum reddi hana, men onnur andlit, sum nærkaðust andliti hennara við miklari ferð.

— Pápi, pápi, rópti Manja. Bráðlga gjerdust andlitini sjónligari enn áður, eins og handatakini um líkam hennara gjordust veruleikakendari.

Men hesu ferð var tað pápi hennara, sum royndi at vekja hana úr óhugnaliga dreyminum.

— Manja. Góðasía barnið. hvat bagir tær?

— Eg droymdi. Ringan dreym.

— Kennir tú teg frægari?

Heldur tú, at tú fer at sova

tryggari, um tú leggur teg aftur?

— Eg haldi tað.

— Royn um tú ikki kann sovna, helt Winter blidliga fyrir við dóttirina.

Hon settist upp í songini.

— Nei, pápi. Tú má ikki fara. Ver hjá mær.

Hann settist á songarstokkin og troystaði hana. Líkam hennara var fyllt við órógv. Hann merkði tað væl.

Men umsiðir batnaði hon og legði seg aftur. Á hesum sinni við brosi yvir varramar. Í svøvnini teskaði hon fyrir seg sjálfvan:

— Eg elski teg... segði tann gula blóman.

— Eg elski teg somuleiðis, segði tann bláa blóman.

Og tær sveimaðu við vindinum. Kystu hvørja aðra á krúnublöðini. Og sólin breiddi geislar sínar yvir heðina.

— Í framtíðini skal tá bera navn, segði tann bláa blóman.

— Tú skal eita gullhjarvað. Tí tú hevur eitt hjarta av gulli.

Tað var ongín annar enn just tú, sum vardi meg frá deyða...

— — —

Morgunin eftir, tá Manja leit

aði á bókahill faðir sins eftir bók, hon skuldi nýta í samfandi við plantuleruna í skúlanum, kom hon fram á nakað óvanligt. Ið hvussu er átti tað ikki at liggia á eini bókahill.

Manja gjordist forvitin, og fór at kanna, hvat tað mundi vera.

Væl innballaða í klæði og annað tilfar, kom hon fram á skammbýrsuna, sum hevði hingja á veggnum!

Hvussu kundi tað bera til, at faðir hennara hevði fjalt byrsuna just á hesum stað? Tað hevði verið rimilgari, um hon varð fjald í skuffuni undir skriviborðinum, Manja hevði nýcyan hugsað leingi um hetta, áður enn hon varnaðist fótafet í trappuni.

Hon bar skjótt at, og fjaldi skammbýrsuna aftur.

Eitt kvöldið kom skúlavin-kona Manju, Lis, á vitjan.

Nei, hon skuldi ikki órógva stórvegis. Bert siga tók fyrir lanið av matematikkbókini hjá Manju.

Manja var vörðin dúglig í matematikkini og kundi leiðbeina hinar skúlafelagarnar.

Winter lat hurðina upp, tá hann hoyrði onkran pikka á hana.

Og har stóð Lis. Sum var full av sjálvsáliti. Eitt livsstykki.

Hevði Manja bert kunnað komið í hóslag við gentur sum Lis. Kanska hevði tað bót um niðurbendu tilveru hennara, hugsaði Winter.

— Eg skuldi bert lata Manju fáa matematikkbókina aftur og siga tók fyrir lanið. Vilja tygum gera so væl og bera henni heilsu frá mær?

— Kemur tú ikki inn at rinda møðina, spurdi Winter.

— Hon er á kamarinum.

— Annars tók, harra Winter. Eg fari í Hit House.

— Kanska hevur Manja áhuga at fara somu leið.

— Eg haldi ikki, at so er. Eg bar tað upp á mál við hana í skúlanum í dag, og tá segði hon seg ongan áhuga hava.

— Vit kunnu spyrja hana enn einaferð.

Winter rópti á Manju, sum kom til sjóndar beinanvegin.

— Halló, Manja. Tað var matematikkbókin. Eg fari í Hit House. Kemur tú við?

Manja risti við hövðinum.

— Nei, eg leggi ikki í at fara hagar.

— Eg kann koyra tykkum til dansihólið, segði Winter. — Og vera eftir tær um miðnattarleitið, Manja...

Manja bindi eina stund. Hon bar kenslu av, at tað fór at froa faðir hennara, um hon fór í dans. Saman við Lis.

— So siga vit tað, meðni. Eg kom í dans. Skal bert gera meg til. So komi eg.

— Kvika tær, segði Lis.

Meðan Manja gjordi seg til, ringdi Winter eftir einum bíli og ásetti tíð, nær hann skuldi koma.

Lis og Winter prátaðu eina

stund um virksemlig hansara. Winter legði til merkis undir samrøðuni, at Lis var framkom.

Meiri enn Manja. Hóast aldursmunur ikki var, Eisini hon var seytjan.

Hon kundi tosa, handa frittan. Helt Winter. Um mangt og hvat. Líkt og ólíkt.

Manja var liðug, og leiðin gekk til Hit House.

— — —

Væl av fólki var í dansi í kvöld.

Beinanvegin Manja trein inn ar í danshólið, ferðabúst eygu hennara móti pallinum, har hann stóð og leikti á ljóðfari sínum. Bob var nærur burtur í poppspæli sínum, helt Manja.

Hon kundi tónleikin, sum kortini onga ávirkan hevði á hana. Óðrvísi var við Lis. Hon var hugtikin. Ikki bert eina løtu, men alla tíðina.

Men hevði Bob verið nærur burtur í poppspæli sínum, varð sinnalag hansara púra stóll.

rent, tá hann fekk eygað á Manju.

— Var tað ikki Manja, sum stóð har niðri á dansigólvinum. Nærur í einsemi? Hon var komin afur fyrir seg eftir hendingina í Jútlandi?

Bob veitraði til hennara, og hon veitraði afturimóti.

— Helst ikki kortini, hugsaði Bob. — Hon tykist ikki vera fegin. Men tað, at hon er komin afur í Hit House, sigur ikki onki.

— Lis, skulu vit dansa? Ein unglingi spurdi.

— Ájá. Latum okkum bert tað. Men royn nú at dansa væl.

(Framhald)